

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n^o 51.
De Postrijder verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk, 15 centimen.
Aankondigingen, 15 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 31 JULI.

ONDERSCHRIJVING

VOOR DE OVERSTROOMDEN in Frankrijk.

4^{de} LIJST.

Bedrag der vorige lijst.	fr. 571,00
Anonyme de Tongres	» 2,00
Anonyme de Vliermael-Root.	» 0,50
M. Copis de Tongres	» 5,00
M. Esselen, curé à Jesseren	» 10,00
TOTAAL, FR. 588,50	

Kerkvervolging in Pruisen.

In het tijdsverloop van tien dagen zijn tien priesters en vijf dagbladschrijvers door veroordeelingen getroffen. De pastoor Classen, van Trier, is veroordeeld tot drie maanden gevangenis en de onderpastoor Back, van Wolocieski, tot vier weken derzelfde straf.

In de provincie Posen zijn veroordeeld: Mgr Leckzinski, tot een boete van 500 mark zilver; Mgr Stobbecki tot 4800 mark; de priester Giebrowski tot 270 mark en de deken Theinert tot 5000 mark, wegens ongehoorzaamheid aan den koninklijken commissaris, gelast met het beheer der goederen van het bisdom.

De priester Teichmann is door de rechtbank van Guben, veroordeeld tot zes maanden gevangenis en de priesters Fenzel, Jende en Krause tot drie dagen, wegens weerspannigheid aan de wetten.

De veroordeelde dagbladschrijvers zijn M. Frantz, van 't Slesich-Kirchenblad tot 2 dagen gevangenis; M. Westerburg der Breslau-Morgenzeitung, tot vier weken; M. Meinen der Niedersächsische Zeitung tot drie maanden; M. Immelen der Gladbacher Volkszeitung tot een dag en M. Hayer, der Stettische Volkszeitung tot drie maanden, voor de pauselijke enyckelie te hebben gedrukt. Zekere dagbladschrijvers hebben voor dit feit veroordeelingen ondergaan, welke tot een jaar gevangenis beliepen; anderen werden min streng veroordeeld; sommigen zijn vrijgesproken, zooals nog onlangs de opsteller der Essener Zeitung en zelfs een groot getal worden niet verontrust.

Kachters een ministerieel besluit van 1847 waren de katholieke ambtenaars tot hertoe niet verplicht te werken op de feestdagen van hunnen godsdienst. Door eene ordonnantie van den voorzitter der rechtbank van Ratibor, zullen zij voortaan op de feestdagen, slechts twee uren vrijheid genieten.

De onderpastoor Jancke bevindt zich sedert 7 weken in de gevangenis; hij wordt beschuldigd den geheimen gedelegeerde te kennen en men wil hem, bij middel der opsluiting dwingen, dien te noemen. Ofschoon men de zekerheid niet heeft dat de priester den gedelegeerde kent, toch aanzelt men niet den eerstgenoemde in de gevangenis te houden. En wij leven, zegt men, in de eeuw van beschaving!

Wat men nog nooit gezien heeft is, dat de gevangenen huur moeten betalen voor hunne gevangenis. Mgr Barich van Alt-Boyen betaalt voor de zijne eene huur van 1 mark 24 pfennigs per dag. Dergelijke knevelarijen heeft men nog

nooit bij eenig ander volk weten plaats hebben.

De laatste daad der politie van Berlijn, in zake der vervolging, was een bezoek bij de Graue Zusters of Zusterkens der Armen, in de Niederwallstrasse. Een commissaris vergezeld van 4 politie-agenten is het klooster binnengetroden, terwijl 3 andere agenten de wacht hielden voor de deur. Hij heeft 7 uren noodig gehad om den inventaris op te maken van de nederige meubelen der Zusters en van haar kapitaal, dat tot 7 thaler beliep.

De Franciscanen, Dominikanen en Clarissen van Dusseldorf, alsook de 8 overgeblevene Franciscanen van Paderborn en de Kapucienen van Rindern hebben bevel ontvangen hun klooster voor 15 augustus te verlaten. Deze dag schijnt bepaald te zijn voor de ontruiming van al de kloosters, zoo wel van mannen als vrouwen, welke door de laatste wet afgeschaft zijn.

Een priester uit het bisdom van Trier, welke uit Pruisen verdreven was, had zich in het Palatinat verscholen, doch werd weldra door de pruisische politie ontdekt en Beieren werd gedwongen hem op zijne beurt te verjagen.

De groot-hertog van Saxe-Meiningen heeft aan de Franciscanen van Fulda, welke de toelating vroegen om zich in zijne Staten te vestigen, gantwoord dat hij zich tegen die vestiging niet verzet, op voorwaarde dat de kloosterlingen op zijn grondgebied geene hoegenaamde geestelijke bediening zouden uitoefenen. Dit is in andere woorden gezegd: het hertogdom blijft voor u gesloten.

Wie bedreigt heden onze vrije instellingen, onze burgerlijke rechten en zelfs ons vaderland? Het liberalisme.

De heer von Bismarck, hoofd der liberale partij in den vreemde, geeft daartoe de hand aan de hoofdmannen der liberale partij van 't binnenland. Hij heeft, ondanks zijne loocheningen, gepoogd onlangs aan ons behoudend kabinet de vermnking te vragen van de Grondwet, wat aangaat de vrijheid der katholieke drukpers, de vrijheid van den godsdienst en der bedienaars van den katholieken godsdienst.

Wie zijn de ophitsers en de plegers der hatelijke aanrandingen tegen de nitoeffening onzer burgerlijke en godsdienstige rechten, tegen de processien en de katholieke bedevaarten?

De liberalen.
Wie zijn de dwingelanden, die aan de katholieken de vrijheid der godsdienstige begravingen en de vrijheid van de openbare godsdienstoeffening ontnemen.

De liberalen.
Wie zijn de Staatsmannen, de professors der Hoogeschool, de dagbladschrijvers die verklaren, onderwijzen en schrijven, dat de vrijheid van onderwijs, een der kostelijkste burgerrechten van den Belgischen burger en van den huisvader, aan de katholieken moet ontruk worden; dat men, nu of later deze vrijheid uit de Grondwet moet schrabben?

De liberalen.
Welke dagbladen zijn het, die elken dag afkondigen dat het voorbeeld, door Zwitserland en Duitschland gegeven, goed te volgen is; dat men de vrijheid van associatie aan de katholieken moet ontnemen; dat men hun en hunnen godsdienst buiten de wet, buiten den Staat moet stellen?

De liberale bladen.
Welke is de partij, die historisch gesproken, de

minste bewijzen van vaderlandsliede gegeven heeft?

Welke is de partij, die met de sans culottes van 1797 met de orangisten verbroederd heeft, en die heden met de communards, de roode Republiken van Frankrijk, met de annexionisten, de Garibaldianen van Italië enz. verbroedert? De liberale partij. De eenige oprecht en noodzakelijk nationale partij is de partij die het katholieke land vertegenwoordigt.

Het katholieke land heeft onze geschiedenis, onze kunsten, onze letteren, onze nijverheid, onze monumenten, onze groote mannen gemaakt; het is dat land, welk onze sociale, staatkundige en gemeentelijke instellingen heeft gemaakt, die van België het meest gedecentraliseerde, het rijkste en meest vrije land van Europa hadden gemaakt, wanneer de Fransche liberalen dit allen zijn komen vernietigen, bij middel van de onsterflijke principes, bij middel van de vrijheid, de broederlijkheid en de gelijheid « of de dood » verbrandende verwoestende, vermoordende, den Kulturkampf doende op de wijze van 1795....

Het is goed dit te zeggen en dit bijtijds aan de liberalen te herinneren.

Een staaltje van liberalism.

Ziehier wat wij lezen in het liberaal blad l'Ami du peuple:

« Wij komen aan Jesus-Christus, den » chouchou der evangelisten, den welbemide der » katholieken, daar zij hem aanbidden, en niet te » vreden van hem te aanbidden, eten zij hem.... » Heeft hij het leven van een eerlijk man geleid? » Hij heeft als schrijverker tot den ouderdom » van 50 jaren geleid; maar hij wist dat hij van » eene koninklijke familie afstamde, en op zijne » beurt wilde hij minister van Judea worden. Hij » verlaat zijne reeds oud geworden ouders en met » twaalf vagebonden zijner soort, loopt hij de » steden en dorpen af, juist gelijk vandaag de » koordendansers, enz. doen. »

Wel, lezers, wat dunkt u van dat schoon, dat godsdienstig, dat beschavend liberalism?

Ziehier nu de sluitrede ;
« Het gedacht van God is zotheid en lafheid.
« Het gedacht van God is huichelaarj en leugen.
« Het gedacht van God is dwinglandij en armoede.

« Het gedacht van God is het kwaad. »

Maar vergeet het niet; al dat venija van onzedelijkheid, bij onnoemlijke andere schandalen van bedorvenheid, goddeloosheid en wreede beestigheid, staat in een enkel nummer van l'Ami du peuple:

En dat drukt men ongestraft in België!

En hunne trawanten durven zich katholiek noemen!

Terwijl zij zingen:
Wij zullen slaven zijn en blijven,
Zoolang één priester zal bestaan!

terwijl zij zeggen:

« dat elkeen de priesters handele als de » dieren die minder kwaad doen als zij; vergiltige » slangen, razende honden; (letterlijk uit l'Ami du peuple)

Terwijl zij de gemoederen der bedrogene werklieden opruien en verbitteren tegen de priesters, die zij als wilde dieren die moeten vermoord worden, afschilderen, durven zij ons ver-

wijten dat wij aan de misleide bevolking hun liberalism afschilderen zooals het is.

Gij kent ze nu, lezers, schuwt het goddeloos en zedebedervend liberalism, en leve de godsdienst!

Stads- & provincie nieuws.

De gemeente-raad van Tongeren heeft den 25 en den 27 dezer maand twee belangrijke zittingen gehouden.

In de eerste dezer zittingen heeft de raad zich bezig gehouden met een voorstel van M. Meyers aangaande de plaatsing der statie die te Tongeren moet gebouwd worden voor den ijzeren weg van Tongeren naar Thienen.

M. Meyers doet opmerken dat de bestaande statie ontoereikend is, dat de banen die er naar toeleiden in slechten staat zijn en dat het statiestraatje zich in eenen toestand bevindt onwaardig van eene stad gelijk Tongeren; hij voegt er bij dat de manuevers welke over den steenweg van Maestricht moeten gedaan worden, veel te dikwijls den doorgang belemmeren.

De bestaande statie kan moeilijk vergroot worden. Indien men dezelve wil behouden dan zal de stad vroeg of laat gedwongen zijn met zeer groote onkosten de statie-straat te paveijen, terwijl en eene schoone straat bestaat met trottoirs van aan de Maestrichterpoort tot aan den ijzeren weg.

Ten einde aan de stad Tongeren eene betamelijke statie te bezorgen, die al de tegenwoordige onaangenaamheden vermijdt, en ten einde aan de stad te onkosten te sparen om eene nieuwe straat te moeten aanleggen, vraagt M. Meyers of het niet geraadzaam zou zijn de nieuwe statie op te richten links van den steenweg van Tongeren.

M. Meyers doet het voorstel zich te wenden tot den heer minister van openbare werken om te bekomen dat de nieuwe statie links van den steenweg aangelegd worde.

MM. Perreau & Ghinéau bestrijden het voorstel van M. Meyers, zeggende dat dit kon nadeelig zijn voor de Maestrichterstraat.

M. Meyers antwoordt dat verre van nadeelig te zijn aan de Maestrichterstraat, zijn voorstel, indien het verzehtlijkt werd, zeer voordelig voor deze straat zou zijn, terwijl de uitgang van de statie langs de trottoirs rechtstreeks en onvermijdelijk alle reizigers naar de Maestrichterstraat zou leiden.

MM. Daris & Bailly ondersteunen het voorstel van M. Meyers hetwelk wordt aangenomen door 5 stemmen, die van MM. Bailly, Daris, Coat, Vroonen & Meyers, tegen 4, die van MM. Perreau, Ghinéau, François & Hardy.

De zitting van den gemeente-raad van den 25 juli heeft iets aardigs aan het licht gebracht.

Men weet dat sedert de laatste dagen van 1875, het godsdienstig onderwijs niet meer gegeven wordt in het collegie van Tongeren. Gedurende de uren dat vroeger het godsdienstig onderwijs gegeven werd gaan de leerlingen zitten in de klassen der andere professors die aan hunne leerlingen hunne gewone lessen geven.

Vier professors van het collegie hebben zich tot den gemeente-raad gewend om eene verhooging van jaarwedde te bekomen, tevens vragende dat het tractement van den priester onder hun verdeeld werd, omdat zij sedert het vertrek van den

DE Burgemeester in de flesch.

EENE FANTAZIE.

(1^{de} VERVOLG.)

Op den dorpel van het raam leumende, vertelde hij mij het volgende:

« Wij hebben gisteren over de beroemdste wijnbjergen van Rijnland gesproken. Ofschoon ik dit land nooit doorgereisd heb, hield mijn geest er zich ongetwijfeld mee bezig, en de zware wijn, dien wij gedronken hebben, gaf een somberen tint aan mijne gedachten. Het wonderlijkste van de zaak is, dat ik mij in mijn droom verbeeldde, burgemeester van Welche (een nabijgelegen dorp) te zijn, en ik verzehtelvigde mij zoozeer met dien man, dat ik van hem even goed als van mij zelve eene beschrijving zou kunnen geven. Die burgemeester was een man van eene middelmatige lengte en bijna even gezet als ik. Hij had een irak met lange panden en koperen knoppen aan; aan de pijpen van zijn broek zat er ook een rij kleine knoppen. Een drijkant hoofdje diende tot bedekking van zijn kaal hoofd; in een woord, 't was iemand met een deftig voorkomen, die niets dan water dronk en aan niets anders dacht dan aan het vermeederen zijner bezittingen.

« Even als de kleeren van den burgemeester had aangetrokken, had ik ook diens karakter aangenomen. Ik zou mij zelve verwacht hebben, als ik mij had kunnen kennen... Wat was ik een wonderlijk soort van burgemeester! Is het niet veel beter, er vroolijk van te leven en zich niet over de toekomst te bekommeren, dan geld op te

stapelen en zwartgallig te zijn? Maar tot daaraan toe... ik was dan burgemeester.

« Ik stap mijn bed uit, en het eerste wat ik doe is, te gaan zien of de arbeiders in mijn wijngaard wel aan het werk zijn. Ik neem eene korst brood voor ontbijt mee. Eene korst brood! Moet ik dan een vrek, een gierigaard zijn? Ik, die elken morgen mijn kotelet eet en mijn glas wijn drink. Maar dat daar gelaten... ik neem, dat is te zeggen de burgemeester neemt eene korst brood en steekt die in zijn zak. Hij zegt aan zijne oude huishoudster, dat zij de kammer moet aanvegen en maken, dat het eten ten elf ure gereed is; gekookt vleesch met aardappelen, geloof ik. Een sober maal! Maar dat doet er niet toe... hij gaat de deur uit.

« Ik zou eene nauwkeurige beschrijving kunnen geven van den weg naar den wijnberg, zoo klaar zie ik dien voor mij.

« Is 't mogelijk, dat men zich in zijne droomen een landschap zoo duidelijk kon voorstellen? Ik zag landerijen, tuinen en wijnbergen. Ik dacht: dat hoort aan Piet; en dat aan Jakob; en dat aan Hendrik en ik bleef bij enkele van deze stukken land staan en zegde bij mij zelve: Drommels! die klaver van Jakob staat schoon; en verder: » Jongens! die wijngaard zou juist voor mij passen: » Maar ondertusschen kreeg ik eene soort van duizeling, een ijselfijke pijn in mijn hoofd. Ik stapte wat sneller aan. Daar het al laat was, stond de zon reeds hoog aan den hemel en werd de warmte ondragelijk. Ik volgde een smal voetpad, dat tusschen de wijngaarden langs de helling van eenen berg liep. Dit voetpad kwam op de bouwvallen van een goed oud kasteel uit, en ik zag reeds in de verte mijne vier morgen liggen. Ik spoedde mij er heen. Ik was geheel buiten adem, toen ik te midden der bouwvallen kwam, ik bleef staan om even adem te scheppen, het bloed was

mij naar het hoofd gestegen en mijn hart klopte, even als een hamer op 't aambeeld. Het was in de zon gloeiend warm. Ik wilde mijnen tocht voortzetten, maar eensklaps was het mij alsof ik een slag met eenen stok kreeg; ik viel achter een brok muur neer en begreep dat ik eene beroerte gekregen had.

« Toen maakte eene hevige wanhoop zich van mij meester. » Ik ben dood, » zegde ik bij mij zelve; » het geld, dat ik met zooveel moeite bijeenverzamelde, de boomen, die ik met zooveel zorg opgekweekt, het huis, dat ik gebouwd heb, — alles is verloren, alles komt aan mijne erfgenamen. De ellendelingen waaraan ik geen karakter had willen geven, zullen zich nu ten mijnen koste verrijken. Ja, onverlaten, gij zult u in mijn ongeluk verheugen... gij zult de sleutels uit mijnen zak halen... gij zult mijn goed onder elkaar verdeelen... gij zult mijn goud verkwisten... En ik... ik... ik zal getuige van dien roof zijn! Welk eene vreeselijke marteling!

« Ik gevoelde hoe mijne ziel aan het lichaam ontvluchte, maar zij bleef er boven zweven. » De burgemeestersziel zag, dat het lichaam, waarin zij gehuisvest geweest was, een blauw gezicht en loodkleurige handen had.

« Terwijl het drukkend warm was en het doodzweet mij van het voorhoofd guldte, zetten zich groote vliegen op mijn gezicht neer, er was er een die mijne neugaten binnen wandelde... mijn lijk verroerde zich niet. Weldra werd mijn geheel gezicht daarmee bedekt en mijne ziel kon ze niet wegagen!

« Toch was zij er bij... minuten achtereen, die haar als zoo vele eeuwen toeschenen. Dat was het begin van hare helische foltering.

« Er verliep een uur: de warmte nam nog steeds toe. Er was geen windje aan de lucht, geen wolkje aan den hemel!

« Eene geit vertoende zich te midden dezer bouwvallen; zij at van het klimop en van andere planten die daar groeiden. Toen zij dicht bij mijn lijk kwam, deed zij een zijsprong, keerde daarop terug, keek er angstig naar, berook het van alle kanten en maakte toen allerlei kromme sprongen. Een herdersjongen, die haar zag, liep er heen om het beest terug te halen; maar toen hij het lijk zag, begon hij geweldig te schreeuwen en liep zoo hard hij maar kon naar het dorp terug.

« Weder kroop er een uur voorbij. Eindelijk deed zich een geschuifeld, deden zich voetstappen achter de omheining hooren en toen zag mijne ziel eenige menschen langzaam... heel langzaam aankomen. Het waren de vrederechter en zijn griffier en verscheidene andere... ik herkende ze allemaal. Toen zij mij zagen, riepen zij als uit eenen mond: — Het is onzen burgemeester!

« De dokter ging naar mijn lijk toe en verjoeg de vliegen, die al gonzende bij geheele zwermen wegvlagen. Hij zag er naar, lichtte een arm, die reeds verstijfd was op, en zegde toen op onverschillende toon:

« Onze burgemeester is ten gevolge van een hevigen aanval van beroerte gestorven, hij moet zoo al sedert eenen morgen gelegen hebben. Men moet hem van hier wegbrengen en zoo spoedig mogelijk begraven, want bij die warmte heeft er gauw ontbinding plaats.

« Nu, sprak de griffier, onder ons gezegd, verliest de gemeente niet veel aan hem. Het was een gierigaard en een domkop, hij had voor geen oord verstand.

« Ja, voegde de rechter er bij, en hij had toch nog al nutten op zijnen zang.

« Dat is geen wonder, zegde een ander, de gekken denken altijd, dat zij de wijsheid in pacht hebben.

« Men mag hem wel op eene baar wegdragen,